

mere, end han vilde komme til at betale, hvis Børnene havde været beskattede af deres egen Indtægt.

Det var det ene Eksempel, og jeg finder det ret talende. Det er imidlertid et Eksempel, der ikke kan bruges, naar man taler om de Indtægter, der ere under det fri Skøn af Kommunalbestyrelserne. Men i saa Henseende har jeg et andet Eksempel, der viser, at en Mand, hvis ikke Indtægten af de Børn, som have nogen Fortjeneste, skulde medregnes, ikke alene ikke vilde komme til at betale Statsskat, men ogsaa vilde komme ned paa en langt lavere Skat til Kommunen. Det er en Arbejdsmand i Helsingør. Han har 5 Børn og en Indtægt paa 800 Kr. Han betalte tidligere efter 8 pCt. en Skat til Kommunen af 19 Kr. 20 Øre. Han har en Søn i Lære, og en Søn, der er Bydreng. Læredrengen tjener 200 Kr., Bydrengen 100. Og de bo ligesom de to andre Lærlinge begge hjemme hos Forældrene. Det gør, at Faderen nu i Stedet for af 800 Kr. beskattes af 1,100 Kr., og derved kommer han, da Ligningskommissionen i Henhold til Skattelovene ikke kan nedsætte hans Indtægt med mere end 65 pCt., til nu med en Skatteprocent af $6\frac{1}{10}$, at betale 23 Kr. 48 Øre plus en Statsskat paa 65 Øre. Denne Mand faar altsaa i alt, til Trods for, at Skatteprocenten er gaaet ned med $1\frac{9}{10}$ i Helsingør, en forøget Skat paa 5 Kr. 93 Øre. Og det er et Tilfælde, som Ligningsmyndighederne ikke ere i Stand til at forandre. Det er absolut og klart Lovens Skyld i Henhold til det, jeg har oplyst her, som værende Lovens Bestemmelse.

Her have vi altsaa bestemte Tilfælde, hvor de ny Skattelove bevirke, at de smaa Skatteydere faa deres Ydelser til Stat og Kommune forøgede meget betydeligt, netop paa Grund af de vedtagne Skattelove. Der kan ikke gøres nogen Indsigelse derimod, det er aldeles bestemt, og disse to Eksempler kunne suppleres med mange andre. Og maa det saa være mig tilladt at sige, at det forekommer mig, at det er paa det allergrimmeste Punkt, man har faaet disse Skatter forhøjede, nemlig paa Børnenes Indtægter. Det er i egentlig Forstand en Forhøjelse, der falder paa Fattigfolk, hvor Forældrene, grundet paa deres smaa Indtægter, ere nødte til at lade deres Børn tage Bypladser eller have dem i Lære for en ofte ringe eller saa lille Løn, at Børnene ikke kunne ernæres og forsørges derfor. Man lægger her Skat paa denne Indtægt gennem Børnene, og det er ikke en

Skat i Forhold til, hvad der i øvrigt lægges paa Indtægterne, men en Skat, der er mange, mange Gange saa høj som den, der lægges paa Faderens Indtægt. Man ser af det første Eksempel, jeg nævned, at Faderen der, fordi Børnenes Indtægt skal lægges til hans egen, kommer til at betale 41 Kr. 31 Øre; men Børnenes Indtægt beskattes, naar man tager den for sig, med en langt højere Procent. Det er, som sagt, efter min Opfattelse en ren Skat paa Fattigdommen, der her gennemføres. Det forekommer mig, at disse Eksempler, der, som sagt, ere aldeles bestemte, alene maatte kunne bevirke, at man hurtigst mulig kom til paa dette Punkt at forandre den kommunale Skattelov og Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten. Jeg har villet nævne disse Eksempler, fordi jeg ikke vil have, at de Herrer skulle staa her og tro, at der ikke kunde paapeges bestemte Eksempler paa, at Skattelovene havde virket uheldigt.

Jeg skal dernæst blot gøre en ganske kort Bemærkning til et Par af de Herrer Ministre. Den højtærede Indenrigsminister svarede mig i Dag paa mit Spørgsmaal angaaende de folkevalgte Borgmestre. Jeg vil sige, at det var for saa vidt ikke noget Svar, jeg fik. Den højtærede Minister udtalte, at han stod paa samme Standpunkt endnu, som da han i 1899 fremsatte sit Forslag; men han havde nu faaet nogle Betænkeligheder. Der var adskillige Ting, man maatte ordne, forinden man kunde gaa over til at tage en af Byens Borgere til Borgmester. Det skal jeg erkende, det er der ogsaa. Men jeg havde dog tænkt mig Muligheden af, at den højtærede Minister, naar han var saa stærkt inde paa dette, som hans Udtalelser i 1899 vise, allerede nu havde forberedt Sagen. Nu sagde den højtærede Minister ganske vist, at noget var der forberedt i saa Henseende — og det skal jeg yde ham min Anerkendelse for —, nemlig det, at naar en Borgmester har Permission eller paa anden Maade er forhindret i at passé sit Embede som Formand for Byraadet, saa konstitueres der ikke mere en Politifuldmægtig, men en af Byens Borgere. Det yder jeg, som sagt, den højtærede Minister min Anerkendelse for. Men jeg vilde dog sætte megen Pris paa, om den højtærede Minister saa vilde gaa et Skridt videre i den Henseende og sige: Lad os prøve, som jeg nævned, i nogle af de mindre Kommuner, hvorledes det vil gaa, naar man i Stedet for en Politimester ansætter som Borgmester en Mand, der